

Thomas Reinholdt Rasmussens prædiken ved Folketingets åbningsgudstjeneste

Taler

Thomas Reinholdt Rasmussen
Biskop over Aalborg Stift

Dato

6. oktober 2026

Sted

Christiansborg Slotskirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 10, vers 13-16

1 Det evangelium, vi lige har hørt, er nok en af de mest kendte af bibelens tekster. Det er en fortælling, vi har hørt tit og ofte, og som vi hører hver gang et menneske kommer til dåben.

5 Her lyder fortællingen om Jesus og de små børn, og det lyder, at ingen kommer ind i Guds rige, hvis de ikke har modtaget det som et lille barn.

Det er en fortælling, der endog kan citeres vidt og bredt. Fortællingen om, at der endog er plads til børnene, og de kan bæres til Jesus uden at kunne det selv. Man
10 hører det. Fortællingen er gået os i blodet. Vi kender den. Vi kender den endog meget godt. Fortællingen er i den grad blevet en del af vores liv og samfund. Og fordi den er det, så hører vi måske ikke det provokerende i fortællingen.

Men i Romerriget for to tusind år siden har denne fortælling vendt op og ned
15 på verden. Den har givet verden en ny lyd og et nyt lys.

For det romerske rige var et hierarkisk samfund. Et samfund grundet på klasser, fødselsplacering og merit. Lavest i samfundet fandt man slaverne og de små børn. De kunne ikke selv præstere. De kunne ikke selv yde. De kunne ikke selv
20 kæmpe om pladsen. De var overladt til andres vilje, og i det romerske rige var det den værste position at være i.

Og da var der pludselig midt i dette voldsomme romerske samfund en lille kristen kirke, der begyndte at tale om, at selv de små børn har værdi. At netop de
25 skal modtage Guds rige.

Jeg tror ikke, vi gør os noget begreb om, hvor kulturomvæltende det er. Hvor civilisationsskabende det er. Hvor verdensforandrende det er.

30 For det betyder ikke noget for de små børn kun og alene. Det betyder noget for alle. Pludselig er alle i forhold til Gud stillet lige. Hvis man ikke engang i forhold til børn har forrang i forhold til vor Herre selv, så betyder det ikke kun noget for de små børn, men så betyder det noget for hele samfundet.

35 Fortællingen er både kultur- og civilisationsskabende. Den er med til at forme vores samfund og med til at forme vores syn på hinanden.

Og derfor bruges fortællingen også ved dåb. Den bruges, når vi bærer vores små børn til dåben, og de uden at præstere bæres ind i Guds rige synligt for os alle.

40 Den bruges, når konfirmander eller voksne døbes, som de gør i stort tal i disse år.

Fortællingen peger på den synlige manifestering: at vi i forhold til vores Gud og skaber står lige. Her har ingen noget at lade den anden høre.

45

I verden, som den er, fødes vi ind i forskellige forhold; vi gives forskellige betingelser og skænkes forskellige evner. Sådan er det. Men egentlig er denne fortælling og praksissen med at åbne for spædbørn ved dåben grundlæggende med til at fortælle, at som udgangspunkt er vi alle lige, og på det område har

50 ingen noget at lade den anden høre. Menneske er menneske lig. Denne forståelse ligger så dybt i os, at vi ikke vil høre tale om, at vi ikke alle har værdi, spæde som voksne.

Denne forståelse, påstår vi, er opstået blandt andet gennem denne fortælling fra

55 Markusevangeliet og fra vores dåbspraksis, hvor vi døber små, uformående børn.

Og stadig døber vi spædbørn her i landet, sammen med større børn og mange voksne. Det gør vi i stort tal, men det kan alligevel på flere planer, og ikke kun på

60 trosplanet, vække til eftertanke, at flere underlader at bære spædbørnene til dåben.

Det kan de have flere grunde til: at barnet selv skal vælge. At vi selv skal træffe beslutningen om dåb. At vores liv synes at være mangefacetteret.

Men det kan vække til eftertanke, for når denne fortælling og spædbarnedåben er civilisationsskabende og sætter os på samme sted, og ingen her skal kvalificere sig ved en særlig tro, en særlig viden, en særlig påklædning eller andet, så får også
70 vigende spædbarnedåb betydning for, hvorledes vi kommer til at se på hinanden, kommer til at se på vores fælles samfund og kommer til at se på folkestyre og samfundsindretning.

Hvis vi i de væsentligste forhold - forholdene vedrørende tro og oprindelse -
75 begynder at tale om at skulle kvalificere sig, så kommer det stille og roligt også til at gælde i de folkelige forhold. Tingene smitter af på hinanden. Og troen er civilisationsskabende.

For at dåben står åben også for spædbørn er det bedste værn mod et hierarkisk
80 og altfortærende samfund. For et samfund, der døber også sine små børn, kan ikke også være et samfund, der stiller folk på forskellige planer i folkelige forhold. Det kan ikke være et samfund, der ikke giver folk lige adgang. At vi alle i landet er fælles om det.

85 Det er derfor ikke kun en trosopgave at kunne bære små børn til dåben. Det har også betydning for samfundet og vores måde at indrette det på.

For de bar nogle små børn til Jesus, så han kunne velsigne dem. De små kunne ikke engang gå til ham. De måtte bæres. Folkene omkring Jesus var forargede og
90 truede endog af dem, som det lyder i teksten.

Og truet er der blevet gennem historien af spædbarnedåben, for den truer gamle magtstrukturer og positioner. Den sætter mennesker fri fra religiøse og kulturelle snærende bånd, og når spædbarnedåben netop peger på, at vi er
95 befriet fra at kvalificere os til Gud ved hjælp af tro, viden, tøj, magt eller lignende, så bliver døbefonten endog til et sekulariseringssted. Et sted, hvor det åbne samfund holdes åbent.

For ved at åbne dåben for spædbørn er der grundlagt et værn. Det skal vi værne
100 om. Og derfra gå ud i verden hver til sit og stole på Guds nåde, som er givet på forhånd, og tage det arbejde op, som nu er vores, og stole på, at med ansvar følger altid skyld. For at tage ansvaret er at tage skylden på sig og da gøre det i den tro, at vi lever på Guds nåde.

105

Vi skal tro, at ingen skyld er så stor, at den ikke kan bæres af Gud selv, for vi har ordene om, at han lagde hænderne på dem og velsignede dem. Når han velsigner de små børn, så må vi også tro på, at han vil velsigne os. Trods alt.

110 Amen.

Kilde

Manuskript er taget fra folkekirken.dk med tilladelse fra udgiver

115

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Åbningstale

URI

120

<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-reinholdt-rasmussens-praediken-ved-folketingets-abningsgudstjeneste>

125

130

135

140